

Κ.Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

2^ο Γυμνάσιο Μελισσίων

Σχολικό έτος: 2017-2018

Τμήμα : Γ2

Μάθημα: Νεοελληνική Λογοτεχνία

Επιμέλεια: Μαμίτσα Μαρία, Μάστορα Βεατρίκη

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Φ. Ηλιοπούλου

Η ΖΩΗ ΤΟΥ

- ◉ Γεννήθηκε στις 29 Απριλίου 1863 στην Αλεξάνδρεια.
- ◉ Γεννήθηκε και έζησε στην Αλεξάνδρεια γι' αυτό συχνά αναφέρεται κι ως «ο Αλεξανδρινός».
- ◉ Στην Αλεξάνδρεια , ο Καβάφης διδάχτηκε Αγγλικά, Γαλλικά και Ελληνικά με οικοδιδάσκαλο.
- ◉ Τη μόρφωσή του συμπλήρωσε για δύο χρόνια στο Ελληνικό Εκπαιδευτήριο της Αλεξάνδρειας.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ

- Μετά τον θάνατο του πατέρα του εγκαταστάθηκε στην Αγγλία μέχρι το 1876.
- Το 1897 ταξίδεψε στο Παρίσι και το 1903 στην Αθήνα.
- Το 1879 γυρίζει από την Αγγλία και εγκαθίσταται στο διαμέρισμα της οδού Ραμλίου.
- Φοιτά στην Εμπορική-Πρακτική Σχολή «Ο Ερμής» του Κωνσταντίνου Πανταζή.

Κ.Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

- Το 1932, άρρωστος από καρκίνο του λάρυγγα, πήγε για θεραπεία στην Αθήνα.
- Επιστρέφοντας όμως στην Αλεξάνδρεια, η κατάστασή του χειροτέρευσε.
- Εισήχθη στο Νοσοκομείο της Ελληνικής Κοινότητας, όπου και πέθανε.
- Απεβίωσε στις 29 Απριλίου 1933 σε ηλικία 70 ετών.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

- Η ποίησή του δεν έχει κατακτήσει μόνο την Ελλάδα, αλλά κατέλαβε μια εξέχουσα θέση στην παγκόσμια λογοτεχνία.
- Οι θεματικοί κύκλοι της καβαφικής ποίησης:
 - Ιστορικά ποιήματα
 - Αισθησιακά- Ερωτικά
 - Φιλοσοφικά
- Τα ποιήματά του μεταφράστηκαν στα Γαλλικά, στα Αγγλικά, στα Γερμανικά και σε πολλές άλλες ξένες γλώσσες.

«ΠΟΙΗΜΑΤΑ»

- Το 1904 τύπωσε ο ίδιος μια μικρή συλλογή με τον τίτλο: «Ποιήματα»
- Ποιήματα που περιελάμβανε:
 - Φωνές Το πρώτο σκαλί
 - Επιθυμίες Θερμοπύλες
 - Κεριά Τα παράθυρα
 - Ένας γέρος Περιμένοντας τους βαρβάρους
 - Δέησις Απιστία
 - Οι ψυχές των γερότων Τα άλογα του Αχιλλέως
- Το 1910 τύπωσε πάλι τη συλλογή του, προσθέτοντας άλλα επτά ποιήματα: Τρώες, Μονοτονία, Η κηδεία του Σαρπηδόνας, Η συνοδεία του Διονύσου, Ο Βασιλεύς Δημήτριος, Τα βήματα και Ούτος εκείνος.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ

- ◉ Ιδιότυπη γλώσσα, μείγμα καθαρεύουσας και δημοτικής.
- ◉ Ουδέτερη γλώσσα, σχεδόν πεζολογική, μακριά από τις ποιητικές συμβάσεις της εποχής.
- ◉ Εξαιρετικά λιτός λόγος, με ελάχιστα επίθετα.
- ◉ Σύντομα ποιήματα.
- ◉ Ιαμβικός ρυθμός.
- ◉ Ομοιοκαταληξία.
- ◉ Ιδιαίτερη σημασία στα σημεία στίξης: παίζουν ρόλο για το νόημα ή λειτουργούν ως οδηγίες απαγγελίας.

« ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ »

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΑ ΚΑΙ ΑΔΗΜΟΣΙΕΥΤΑ

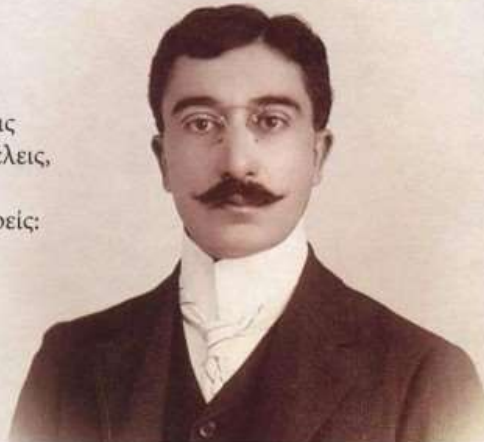
Έπιμθεια
Δημήτρης Δημηροόλης

GUTENBERG

«ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΣ»

Αν δεν μπορείς να κάμεις
τη ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε
τουλάχιστον όσον μπορείς:
Μην την εξευτελίζεις.

Κωνσταντίνος Καβάφης

ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΣ

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στις πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις παίνοντας την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την
στις σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ως που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

«ΔΕΗΣΙΣ»

«Δέησις» (Κ. Π. Καβάφης)

Η θάλασσα στα βάθη της πήρ' έναν ναύτη.—
Η μάνα του, ανήξερη, πηαίνει κι ανάφτει

στην Παναγία μπροστά ένα υψηλό κερι
για να επιστρέψει γρήγορα και νάν' καλοί καιροί —

και όλο προς τον άνεμο στήνει τ' αυτί.
Αλλά ενώ προσεύχεται και δέεται αυτή,

η εικών ακούει, σοβαρή και λυπημένη,
ξεύροντας πως δεν θάλθει πια ο υιός που περιμένει.

«ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ»

Θερμοπύλες

Τιμή σ' εκείνους όπου στην ζωή των
ώρισαν και φυλάγουν θερμοπύλες.
Ποτέ από το χρέος μη κινούντες·
Δίκαιοι κ' ίσοι σ' όλες των τες πράξεις,
αλλά με χύπη ~~πρωχ~~ κιάλας κ' ευσπλαχνία·
γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν
είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι,
πάχι συντρέχοντες όσο μπορούν·
πάντοτε των ἀγήθια ὀμχούντες,
πλὴν χωρὶς μίσος γιὰ τοὺς ψευδομένους.

Καὶ περισσότερη τιμὴ τοὺς πρέπει
ὅταν προβλέπουν (καὶ πολλοὶ προβλέπουν)
πὼς ὁ Εφιάλτης θὰ φανεὶ στὸ τέλος,
κ' οἱ Μήδοι ἐπὶ τέλους θὰ διαβούνε.

«Θερμοπύλες»

Τιμή σ' εκείνους όπου στη ζωή των
όρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.

Ποτέ από το χρέος μη κινούντες·
δίκαιοι και ίσοι σ' όλες των τες πράξεις,
αλλά με λύπη κιάλας κι ευσπλαχνία·
γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν
είναι πτωχοί, πάλ' εις μικρόν γενναίοι,
πάλι συντρέχοντες όσο μπορούν·
πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,
πλὴν χωρὶς μίσος γιὰ τοὺς ψευδομένους.

Και περισσότερη τιμή τους πρέπει
ὅταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)
πὼς ὁ Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,
κ' οἱ Μήδοι ἐπὶ τέλους θα διαβούνε.

«ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ»

Ἐπιθυμίες

Σάν σώματα ώραϊα νεκρῶν ποὺ δὲν ἐγέρασαν
καὶ τὰ κλείσαν, μὲ δάκρυα, σὲ μανσωλεῖο λαμπρὸ,
μὲ ρόδα στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια γιασεμιά —
ἐτὸς ἡ ἐπιθυμίες μοιάζουν ποὺ ἐπέρασαν
χωρὶς νὰ ἐκπληρωθοῦν· χωρὶς ν' ἀξιωθεῖ καμιά
τῆς ἡδονῆς μιὰ νύχτα, ἢ ἓνα πρωὶ τῆς φεγγερό.

Ἐπιθυμίες

Σάν σώματα ώραϊα νεκρῶν ποὺ δὲν ἐγέρασαν
καὶ τὰ κλείσαν, μὲ δάκρυα, σὲ μανσωλεῖο λαμπρὸ,
μὲ ρόδα στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια γιασεμιά —
ἐτὸς ἡ ἐπιθυμίες μοιάζουν ποὺ ἐπέρασαν
χωρὶς νὰ ἐκπληρωθοῦν· χωρὶς ν' ἀξιωθεῖ καμιά
τῆς ἡδονῆς μιὰ νύχτα, ἢ ἓνα πρωὶ τῆς φεγγερό.

«ΚΕΡΙΑ»

Κερίά

Τοῦ μέλλοντος ἢ μέρες διέκοντ' ἐμπροσά μου
σά μιὰ σειρά κεράκια ἀναμένα -
Χρυσά, ζεστά, καὶ ζωηρά κεράκια.

Ἡ περασμένες μέρες πίσω μένου,
μιὰ θλιβερὴ γραμμὴ κεριῶν σβυσμένων
τὰ πιό κοντὰ βγάζουν καπνὸν ἀκόμη,
κεριά κεριά, λυωμένα, καὶ κυρτά.

Δέν θέλω νά τὰ βλέπω· μέ λυπεὶ ἡ μορφή των,
καὶ μέ λυπεὶ τὸ πρῶτο φῶς των νά θυμῶμαι.
Ἐμπρὸς κυττάζω τ' ἀναμένα μου κεριά.

Δέν θέλω νά γυρίσω νά μὴ διῶ καὶ φρίξω
τί κήρυκα πού ἡ σκοτεινὴ γραμμὴ μακραίνει,
τί κήρυκα πού τὰ σβυστά κεριά πληθαίνουν.

ΚΕΡΙΑ

Τοῦ μέλλοντος ἢ μέρες στέκοντ' ἐμπροσά μας
σά μιὰ σειρά κεράκια ἀναμένα -
χρυσά, ζεστά, καὶ ζωηρά κεράκια.

Ἡ περασμένες μέρες πίσω μένου,
μιὰ θλιβερὴ γραμμὴ κεριῶν σβυσμένων
τά πιό κοντὰ βγάζουν καπνὸν ἀκόμη,
κρύα κεριά, λυωμένα, καὶ κυρτά.

Δέν θέλω νά τὰ βλέπω· μέ λυπεὶ ἡ μορφή των,
καὶ μέ λυπεὶ τὸ πρῶτο φῶς των νά θυμῶμαι.
Ἐμπρὸς κυττάζω τ' ἀναμένα μου κεριά.

Δέν θέλω νά γυρίσω νά μὴ διῶ καὶ φρίξω
τί γρήγορα πού ἡ σκοτεινὴ γραμμὴ μακραίνει,
τί γρήγορα πού τὰ σβυστά κεριά πληθαίνουν.

[1899]

«ΦΩΝΕΣ»

Φωνές

Ίδανικές φωνές κι αγαπημένες
έκείνων που πέθαναν ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μέσ τα όνειρά μας αρχίζουν
κάποτε μέσ τήσ σκέψ τήσ ακουί εά μισό.

Και μέ τόν ήχο των για μία στιγμή επιστρέφουν
ήχο από τήσ πρώτη ποιήσ τήσ ζωήσ μας -
εά μουσική, τήσ νύχτα, μακρινή, που σβένει

ΦΩΝΕΣ

Ίδανικές φωνές κι αγαπημένες
έκείνων που πέθαναν, ή εκείνων που είναι
για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μέσ στα όνειρά μας όμιλοίνε
κάποτε μέσ στην σκέψη τής ακουί το μιναλό.

Και μέ τόν ήχο των για μία στιγμή επιστρέφουν
ήχο από τήσ πρώτη ποιήσ τής ζωήσ μας -
εά μουσική, τήσ νύχτα, μακρινή, που σβένει

[1904]

«ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ»

Ένας Γερός

Σὺν κερταῖον τοῦ ποταμοῦ τὸ πρῶν πρῶν
σεύρατον εἶλε φωνὴ κατὰ τὸν ποταμὸν
μὲ πρῶν ἐφ' ἑσπέρῃ ἑσπέρῃ τοῦ ποταμοῦ ἐσπέρῃ.

Καὶ πρῶν εἶλε ἄλλοι ποταμοῦ τοῦ κερταῖου
σεύρατον τοῦ ποταμοῦ ποταμοῦ τοῦ ποταμοῦ
τὸν ποταμὸν καὶ ποταμὸν τοῦ ποταμοῦ ἐσπέρῃ.

Σὺν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν
Κ' εἶλε ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν
τοῦ ποταμοῦ τοῦ ποταμοῦ ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν.

Καὶ ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν
καὶ ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν
τοῦ ποταμοῦ τοῦ ποταμοῦ ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν.

Ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν
ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν
καὶ ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν.

...-τὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν ποταμὸν

«ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ»

Τὰ ἄλογα τοῦ Ἀχιλλεύου

Τὸν Πάτροκλον ὡς εἶδον σκοτωμένο
τοῦ ἦταν τόσο ἀνδρείος, και δυνατός, και νέος,
ἄρχισαν τ' ἄλογα νὰ κλαίει τὸ Ἀχιλλεύου
ἢ ^{ἀθάνατη} ἀθάνατη ~~παι~~ φάει ἰμμελότες
μὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὸ ἔργον πῶς θωροῦσε
Τίναζαν τὰ κεφάλια των και τὰς μακρὰς καὶ μακρὰς
τῶν μηδ' ἀποῖον με τὰ στήθη και ἰμμελότες
τὸν Πάτροκλον τοῦ ἐνάθανε ἀψυχο-αφανισμένο -
μὰ σαρὰ τὴν πύλας - τὸ στήθος του χερσὶ
ἀνεπεράστιο - χωρίς πνοή -
εἰς τὸ μέγαρο τὸτε ἐπέβηχον ἰσχυρὰ τὴν ψυχή

Τὰ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς τῶν ἀθανάτων
ἀχόρον και χροῖον. "Σὺ δὲ Πάτροκλον τὸν μέγαρον
εἶπε "εἴν' ἔστιν ἔστι ἀσκήσια νὰ κάμω"
καλλίον νὰ μὴ εἶναι δύνανται ἀσκήσια μου
δυστυχῆσαι! Τὸ μέγαρον ἔστι χερσὶ
ἰσχυρὰ ἀψυχο-αφανισμένο πῶς εἶναι τὸ ἔργον τῆς μέγας
εἰς πῶς αὐτὸ οὐκ ἀνεπεράστιο, αὐτὸ τὸ μέγαρον

Τα ἄλογα του Αχιλλεύου

Ο ποιητής Κ. Καβάφης μᾶς μιλά για το θρήνο των ἀλόγων πάνω ἀπὸ το νεκρὸ Πάτροκλο. Με το θρήνο τους νιώθουμε ἀκόμα βαθύτερα τι συμφορὰ ἦταν ὁ χαμὸς του Πάτροκλου.

Τον Πάτροκλο σαν εἶδαν σκοτωμένο
που ἦταν τόσο ἀνδρείος, και δυνατός και νέος,
ἄρχισαν τ' ἄλογα να κλαίει του Αχιλλεύου.
Ἡ φύσις των ἢ ἀθάνατη ἀγανακτοῦσε
για του θανάτου αὐτοῦ τὸ ἔργον που θωροῦσε.
Τίναζαν τα κεφάλια των και τες μακρὲς χαιτες
κουνοῦσαν,
την γη χτυποῦσαν με τα πόδια και θρηνοῦσαν
τον Πάτροκλο που ἐνώθανε ἀψυχο-αφανισμένο...
ἀνεπεράστιο- χωρίς πνοή...

Κ. Καβάφης, *Ποιήματα, τόμ. Α'*, σελ. 113

«ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΑΛΙ»

Το Πρώτο Σκαλί

ΞIS τον Θεόκριτο παραπονούγγταγ
μα μέρα ο γέος ποιητής Ξυμένης·
"Τώρα δυο χρόνια πέρασαγ που γράφω
κ' ένα ειδύλλιο έκαμα μογάχα.
Το μόνου άρτιούγ μου έργουγ είλαι.
Άλλοίμογου, είγ' υψηλή το βλέπω,
πολύ υψηλή της Ποίησης η σκάλα·
κι απ' το σκαλί το πρώτο εδó που είμαι
ποτέ δεγ θ' ανεβó ο δυστυχισμένος."
Ξίπ' ο Θεόκριτος· "Αυτά τα λόγια
αγάρμοστα και βλασφημίες είλαι.
Εί αγ είσαι στο σκαλί το πρώτο, πρέπει
γάσαι υπερήφανος κ' ευτυχισμένος.
Εδó που έφθασες, λίγο δεγ είλαι·
τόσο που έκαμες, μεγάλη δόξα.

Κ.Π. Καβάφης

«ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ»

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Σ' αὐτὲς τὲς σκοτεινὲς κάμαρες, ποῦ περνῶ
μέρες βαρυές, ἐπάνω κάτω τριγυρνῶ
γιὰ νὰ βρῶ τὰ παράθυρα. — Ὃταν ἀνοίξει
ἓνα παράθυρο θά ναι παρηγορία. —
Μὰ τὰ παράθυρα δὲν βρίσκονται, ἢ δὲν μπορῶ
νὰ τᾶβρω. Καὶ καλλίτερα ἴσως νὰ μὴν τὰ βρῶ.
Ἴσως τὸ φῶς θά ναι μιὰ νέα τυραννία.
Ποιὸς ξέρει τί καινούρια πράγματα θὰ δείξει.

Τὰ Παράθυρα

Σ' αὐτὲς τὲς σκοτεινὲς κάμαρες, ποῦ περνῶ
μέρες βαρυές, ἐπάνω κάτω τριγυρνῶ
γιὰ νὰ βρῶ τὰ παράθυρα. — Ὃταν ἀνοίξει
ἓνα παράθυρο θά ναι παρηγορία. —
Μὰ τὰ παράθυρα δὲν βρίσκονται, ἢ δὲν μπορῶ
νὰ τὰ βρῶ. Καὶ καλλίτερα ἴσως νὰ μὴν τὰ βρῶ.
Ἴσως τὸ φῶς θά ναι μιὰ νέα τυραννία.
Ποιὸς ξέρει τί καινούρια πράγματα θὰ δείξει.

«ΑΠΙΣΤΙΑ»

Ἀπιστία

“Πολλὰ ἔρα θρήνον ἰσπανιώτερος ἄλλο τῶκο
ἔουκ ἰσπανοσάμια . . . οὐδὲ Ἀπόλλων, ἴσταν τῆ ἠ
ἔβητε τὸν Ἀπόλλων ἐν τοῖς αὐτοῖς ῥήμοις ἔπειτα
- ἰσπανιώτερος τὰς ἰσπανοσάμια,
- ἴσταν τ’ ἰσπανοσάμια καὶ μακαρίωνος φίλον.
- Σὺ μάλιστα τ’ ἰσπανοσάμια ἴσταν τῶκος
- καὶ τὸν ἰσπανοσάμια, εὐδωρῶν ἔρα
- Κίρῳ τὸ φίλον ἴσταν ἰσπανοσάμια
- ἴσταν ἴσταν ἰσπανοσάμια ἴσταν τῶκος
- ὁ δ’ αὐτὸν ἴσταν . . .
- . . . αὐτὸς ἴσταν ὁ ἴσταν
- τὸν περὶ τὸν ἴσταν.”

Ἰσπανοσάμια, ἰσπανοσάμια δ’

Σὺν πάντεσσιν τὰν θέλει μὲ τὸν Πηχία
εὐδωρῶν ὁ Ἀπόλλων εὐδωρῶν τῶκος
τοῦ ῥήμον, καὶ μακαρίωνος φίλον
μὲ τὸν βραδὶ τοῦ θάλασσης ἰσπανοσάμια
εἴτε. Πολλὴ αὐτὸν ἀφῆκε εὐδωρῶν
καὶ θύχε μακαρίωνος δ’ ἴσταν. - Αὐτὸς εἴτε
ἠ θέλει χύκε ποχὺ, μὰ τὸ λόγια
τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν γίγνεσιν ἀπὸ ἀφῆκε
τὸν φάνηκεν ἰσπανοσάμια μὲ τὸ πᾶσι τῶκος.

«Η ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ»

Η Ψυχή τῶν Γερόνων

Μετὰ παλαιὰ τὰ σῶματά των τὰ φθάρια
καθόλου τῶν γερόνων ἡ ψυχή
Τὶ θυβρὸς ποὺ τῶν ἡ αὐχίς
καὶ πῶς βαρύνεται τῶν γῆν τῶν ἀδίκων καὶ φθάρια
πῶς τρέμουν πῶς τῶν χάσις καὶ πῶς τῶν ἀρετῶν
ἢ καθόλου καὶ ἀνιδιαιτικές
ψυχὴς, πῶς καθόλου - κομμοκομματικές -
μετὰ παλαιὰ τῶν τὰ πάλαι τ' ἀφαιρούμενα.

Η ψυχές των γερόντων

Μετὰ παλαιὰ τὰ σῶματά των τὰ φθάρια
καθόλου των γερόνων ἡ ψυχή
Τὶ θυβρὸς ποὺ εἶναι ἡ πλοχὴ
καὶ πῶς βαρύνεται τῶν γῆν τῶν ἀδίκων καὶ φθάρια
πῶς τρέμουν πῶς τῶν χάσις καὶ πῶς τῶν ἀρετῶν
ἢ καθόλου καὶ ἀνιδιαιτικές
ψυχὴς, πῶς καθόλου - κομμοκομματικές
μετὰ παλαιὰ τῶν τὰ πάλαι τ' ἀφαιρούμενα.

Κωνσταντῖνος Π. Κοβαφάκης

ΠΗΓΕΣ

- ◉ Φωτογραφίες google
- ◉ Πληροφορίες Βικιπαίδεια
- ◉ Σχολικό εγχειρίδιο

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ ΣΑΣ!